

No ens abaratiu el somni!

written by El fibló d'abella | 16 de juny de 2021

Jo sóc la iaia Maria, el jove d'Urquinaona, una dels milers de persones que vam anar a l'aeroport, que vam votar el 9N, l'1-0, que no hem faltat a cap manifestació de l'11S, que hem anat a Brussel·les, a Estrasburg, que hem penjat estelades, que hem recorregut milers de kilòmetres per arribar a tots els pobles i poblets animant la gent a somniar, a projectar un país viu, nou, lluny de les mordasses de l'Estat espanyol.

Hem patit la repressió, hem rebut multes, hem estat amb els telèfons intervinguts per ser socis i membres d'entitats civils o culturals, hem acatat totes les decisions que calien per esdevenir pacífics i civilitzats davant d'Europa i el món, hem aguantat estoicament les picabaralles de pati d'escola dels líders polítics de pa sucat amb oli, hem restat dempeus davant les portes de les presons fent costat als nostres presos, hem omplert la caixa de solidaritat, hem escrit cartes als empresonats, hem mantingut la lluita mentre tots defallien, hem fet propostes, hem escrit articles. Hem plorat, hem rigut i hem esperat. Què més se'ns pot demanar?

Hem vist com, dia a dia, l'Estat espanyol en connivència amb la (in)justícia espanyola, abusava reiteradament, sense cap mena d'escrúpol, de les seves lleis fetes a mida per oprimir tot un poble.

Però s'ha acabat. Ja n'estem farts, cansats i decebuts de tanta hipocresia, de tant de conte de l'enfadós en què els cops de colze per guanyar cadires siguin els arguments interns dels suposats relleus. Que quan un fa una proposta l'altre la hi tombi, que les emocions més pregones esdevinguin els fulls de ruta de personalitats mediocres, o que s'anteposin interessos de partit en estúpides lluites de partit caïnites.

La iaia Maria, el jove d'Urquinaona, una dels milers de

persones que vam anar a l'aeroport, que vam votar el 9N, l'1-0, que no hem faltat a cap manifestació de l'11S, que hem anat a Brussel·les, a Estrasburg, que hem penjat estelades, que hem recorregut milers de kilòmetres per arribar a tots els pobles i poblets animant la gent a somniar, a projectar un país viu, nou, lluny de les mordasses de l'Estat espanyol som un sol poble, una sola veu que s'alça per defensar amb dignitat i coratge allò que fa segles ens han arrabassat.

Som gent, sí, però gent que ens sentim identificats amb una terra, amb uns valors i una llengua. Un poble que plora els seus morts, que s'enorgulleix de la cultura que un dia va néixer entre les muntanyes i el mar i que estima els seus, com qualsevol terra fa.

El nostre sentiment no és nacionalisme, és supervivència davant d'aquells que ens volen fer desaparèixer, d'aquells que volen ignorar la nostra existència en benefici propi. D'aquells qui exerceixen un abús constant i permanent perquè se'n senten els amos, a força d'anys de lleis injustes i d'abús de poder que ens està malmetent.

El dret a l'autodeterminació és un dret universal reconegut a qualsevol poble o minoria, i per tant no hem de demanar permís. Sortim al carrer i exercim-lo.

No el podem deixar en mans d'unes poques persones, esbiaixades pels interessos ocults que, tot i possiblement respectables (o no), no representen el sentir de tot un poble.

Apoderem-nos, determinem-nos, preparem-nos. Alcem-nos de nou i sortim al carrer, amb la raó al pit, amb el valor al front, pacíficament. Esdevinguem de nou la força que teníem quan tots érem un, quan sortir al carrer era un deure i una necessitat per recuperar la dignitat que ens neguen.

Prou!

Exercim el Dret a l'Autodeterminació! Ningú no ens el pot

negar, i tots ho saben!